

létezik, az egyház e napot hivatalosan Szűz Mária mennybemeneteleként ünnepli. Magyarországon nagy egyházi ünnep annak emlékére, hogy a szent király az országot Szűz Mária oltalmába ajánlotta. Mindez azt mutatja, hogy a Haverdáék nem csak a leggazdagabb szőlőültetvényesek és bortermelők voltak a környéken, hanem hívő emberek is, összegezte anyám. Nem tudtam, hogy Nagyboldogasszony napján emelték a keresztet, ezt nem tudtam. Láthatólag örömmel töltötte el ez a tény, ugyanakkor csóválni kezdte a fejét. Szegény asszony, sóhajtott és kiment kaprot szedni a tökfőzelékhez.

Ebédnél sem akarta megmondani, miért csóválta a fejét, mire föl sóhajtott, hogy szegény asszony. És kire gondolt? Máriára?

Kire gondoltál? Máriára? – kérdeztem kitartóan, nem engedtem el a témát, téptem anyámat, mint puli a rongypokrócot, egész délután, de nem volt hajlandó többet mondani. Később persze megértettem az okát, túlságosan féltett, nyilván látta rajtam, mennyire megviseltek az utóbbi hónapok, mintha a feje tetejére állt volna az életem, azt követően, hogy az iskola padlásán megtalálták a hullát. Bizonyára úgy ítélte meg, hogy tollászkodásom, pepecselésem nem közelebb visz Deniszfincshettonhoz, hanem távolabbra lök annak lehetőségétől, hogy rám találjon. És igaza volt, csak akkor még nem fogtam fel. Hosszú volt még az út odáig, hogy ezt belássam. Hosszú és majdnem végzetes. Emellett pedig biztosan gondolt az unokatestvérére is, aki néhány héttel korábban rövid idő leforgása alatt kétszer kísérelt meg öngyilkosságot.

Apám végül megunt nyaggatásom és rövidre zárta a történetet: Máriára, hát persze, hogy Máriára, mondta.

